

РЕШЕНИЕ

№ 8956

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10685** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на В. Д. М., подадена от адв. А., срещу Решение № 3677/12.08.2024 г., постановено по НАХД № 14329/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендира разноски за две съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. А.. Иска се касационната жалба да бъде уважена.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, в писмен отговор, подаден от юрк. М. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-019588/05.09.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, В ЧАСТТА, с която на В. Д. М. са наложени: 1.) административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и 2.) административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал.1, т. 1 ЗДвП. С обжалваното решение е изменено НП В ЧАСТТА, с която на В. Д. М. на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за нарушение на чл. 103 ЗДвП, като въззивният съд е НАМАЛИЛ наказанията до глоба в размер на 50 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец. С решението В. Д. М. е осъден да заплати на СДВР разноски в размер на 80 лева, а СДВР е осъдена да заплати на настоящия касатор сумата от 57,14 лева, съразмерно отхвърлената и уважената част от жалбата.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 23.07.2023 г., около 16:50 ч. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], В. Д. М. е управлявал товарен автомобил „Пежо Боксер“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ В Милушев Груп“ ЕООД. На [улица]пред № 5, вх. А, водачът е управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан. При подаден ясен и своевременно сигнал от униформен служител на МВР за спиране със стоп-палка, образец на МВР, водачът не е спрял и е продължил движението си с посока [улица]. Автомобилът е застигнат и спрял на [улица]при кръстовището с [улица]. При извършена след спирането проверка е установено, че автомобилът е със значителна техническа неизправност- липсва закрепващ елемент на предна лява джантата към главината на автомобила. Поради това на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA, № 979305/23.07.2023 г. Срещу АУАН е подадено възражение от 23.07.2023 г. /л. 10/, в което В. Д. М. изрично заявява, че оспорва единствено извършването на нарушението по чл. 103 ЗДвП. Посочва, че е видял полицаите с периферното си зрение, но помислил, че спират колата, движеща се след него. Въз основа на акта е издадено процесното НП. Пред въззивния съд са разпитани свидетелите М. Д., актосъставител, и Н. Г., пътник в автомобила по време на извършване на нарушенията. СРС е кредитирал показанията на свидетеля Д. като достатъчно ясни, последователни и изчерпателни и не е кредитирал показанията на свидетелката Г., тъй като са изолирани и противоречат на целия останал доказателствен материал.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил

решение в съответствие с материалния закон. Не се споделят твърденията в касационната жалба за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от районния съд, изразяващо се в кредитиране на показанията на свидетеля Д. от съда. Установените с АУАН обстоятелства подлежат на самостоятелно доказване. По силата на чл. 58б, ал. 6 ЗАНН съдът може да разпитва свидетели, ако прецени, че това е необходимо за разкриване на обективната истина. Поради това съдът е разпитал както актосъставителя, така и посочения от нарушителя свидетел. По този начин е осигурено равенство на страните в процеса. Степента, в която районният съд ще кредитира свидетелските показания, се определя от останалия събран по делото доказателствен материал. Напълно правилно въззивният съд е кредитирал показанията на свидетеля Д., защото те кореспондират с останалите събрани по делото доказателства, включително и най-вече със саморъчно написаното в деня на извършване на нарушенията възражение от В. Д. М..

Неоснователно касаторът твърди, че непосочването в АУАН и НП на обстоятелството, че водачът е возил пътник, води до разминаване между обективната истина и съдържанието на актовете. Задължителните реквизити на АУАН и НП са строго определени и се определят от разпоредбите на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП не могат да съдържат детайли за неотнормими към извършването на нарушенията обстоятелства. Возеното на пътник не е съставомерен признак на никое от нарушенията и не е необходимо да бъде отбелязано в АУАН и НП.

Съгласно чл. 103 ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. По делото не се спори, че касаторът не е спрял на подадения от полицейските органи сигнал. От възражение от В. Д. М. от 23.07.2023 г. срещу АУАН, се установява, че касаторът е видял полицаият, възприел е и подаденият сигнал, но е продължил движението си. В случай че В. Д. М. е имал съмнение дали сигналът се е отнасял за него или друго МПС е следвало да спре на безопасно място и да се увери, че сигналът не се е отнасял до него. От събраните по делото доказателства се установява, че се е наложило преследването му от служители на ОПП. Поради това нарушението е безспорно извършено. Предвид липсата на мотиви за налагане на наказанията по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП в средния размер, правилно СРС е изменил НП в тази част като е намалил наложените наказания до предвидения в закона минимум.

Съгласно чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Съгласно чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП, движещите се по пътя ППС следва да бъдат технически изправни. Изложените в касационната жалба доводи са подробно обсъдени от въззивния съд. Касационната инстанция споделя напълно изводите на районния съд за безспорното извършване на посочените нарушения като не следва да ги преповтаря и на осн. чл. 221, ал. 1 изр. 2 АПК препраща към тях. Следва да се посочи, че във възражението, подадено от В. Д. М., същият заявява изрично, че не възражава по отношение на констатациите за управление на МПС без обезопасителен колан и че управляваното МПС е било без закрепваща елемент на предна лява джантата към главината на автомобила.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушенията, поради

което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За нарушенията са наложени предвидените в кореспондиращата им санкционна норма на административни наказания в минимален размер.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3677/12.08.2024 г., постановено по НАХД № 14329/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА В. Д. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: